

На първо място, в точки 52 — 58 от обжалваното решение Общият съд нарушил член 107, параграф 1 ДФЕС, като приел, че публичните казина не са получили предимство от заплащането, вследствие на спорната мярка, на по-малка входна такса за клиент, тъй като получените постъпления съответствали на 80 % от определената за входните билети цена, събирана от частните и публичните казина.

На второ място, в точки 59 — 68 от обжалваното решение Общият съд нарушил член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като приел, че не е достатъчно Комисията да прецени, че предоставеното чрез спорната мярка предимство е пряка фискална дискриминация *de iure*, а е трябвало тя да обоснове наличието на предимство с икономически анализ на последиците от спорната мярка.

На трето място, в точки 74 — 80 от обжалваното решение Общият съд нарушил член 107, параграф 1 ДФЕС, приемайки, от една страна, че практикуваното предоставяне на свободен вход не би могло да засили предимството от спорната мярка, тъй като мярката не предоставяла предимство, и от друга страна, че за да възприеме подобен довод, Комисията е трябвало на практика да докаже, че прекалено високия брой безплатно предоставени входни билети е съответствал на целта на гръцкото законодателство, допускащо подобна практика, с произтичащо от това нарушение на предвидените от разглежданото национално законодателство условия.

**Жалба, подадена на 24 ноември 2014 г. от Vadzim Ipratau срещу решението, постановено от Общия
съд (първи състав) на 23 септември 2014 г. по дело T-646/11, Ipratau/Съвет**

(Дело C-535/14 P)

(2015/C 026/24)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Vadzim Ipratau (представител: M. Michalaukas, avocat)

Друга страна в производството: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени решението на Общия съд от 23 септември 2014 г. (дело T-646/11),
- да се постанови окончателно решение по спора или да се върне делото на Общия съд за решаване,
- да се осъди Съвета да заплати съдебните разноски, включително разноските, направени в производството пред Общия съд.

Основания и основни доводи

Жалбоподателят изтъква четири основания в подкрепа на своята жалба.

На първо място, той счита, че Общият съд е допуснал нарушение на правото на ефективна съдебна защита, като е отрекъл всякакво суспензивно действие на подаването на молба за съдебна помощ върху срока, предвиден за подаване на жалба за отмяна срещу обжалвания акт.

На второ място, жалбоподателят сочи, че Общият съд е нарушил правото на защита. Всъщност Общият съд е приел, че Съветът не бил длъжен да съобщи на жалбоподателя деянията, в които е упрекнат, нито да му предостави възможността да бъде изслушан преди приемането на Решение 2012/642/ОВППС ⁽¹⁾ и на Регламент за изпълнение № 1017/2012 ⁽²⁾.

На трето място, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че изложените в спорните актове мотиви са достатъчни.

На последно място, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че спорните актове не били непропорционални.

⁽¹⁾ Решение 2012/642/ОВППС на Съвета от 15 октомври 2012 година относно ограничителните мерки срещу Беларус (ОВ L 285, стр. 1).

⁽²⁾ Регламент за изпълнение (ЕС) № 1017/2012 на Съвета от 6 ноември 2012 година за прилагане на член 8а, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 765/2006 относно ограничителни мерки по отношение на Беларус (ОВ L 307, стр. 7).

**Преюдициално запитване от Sección Tercera de la Audiencia Provincial de Castellón (Испания),
постъпило на 27 ноември 2014 г. — Juan Carlos Sánchez Morcillo и María del Carmen Abril García/
Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.**

(Дело C-539/14)

(2015/C 026/25)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Audiencia Provincial de Castellón

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Juan Carlos Sánchez Morcillo и María del Carmen Abril García

Ответник: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

Преюдициален въпрос

Следва ли член 7, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО ⁽¹⁾ във връзка с член 47, член 34, параграф 3 и член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз ⁽²⁾ да се тълкува в смисъл, че не допуска процесуална разпоредба, като член 695, параграф 4 от испанския Закон за гражданското съдопроизводство, която, като урежда обжалването на съдебните актове, постановявани по възражения срещу принудително изпълнение върху ипотekiрано или заложено имущество, допуска обжалване само на определението, с което принудителното производство се прекратява, обявява се за неприложима неравноправна клауза или се отхвърля възражение, основано на неравноправния характер на дадена клауза, в резултат на което продавачът или доставчикът взискател разполага с повече възможности да обжалва, отколкото потребителят длъжник?

⁽¹⁾ Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).

⁽²⁾ ОВ 2000 г., С 364, стр. 1.

**Жалба, подадена на 27 ноември 2014 г. от DK Recycling und Roheisen GmbH срещу решението,
постановено от Общия съд (пети състав) на 26 септември 2014 г. по дело T-630/13, DK Recycling
und Roheisen GmbH/Европейска комисия**

(Дело C-540/14 P)

(2015/C 026/26)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: DK Recycling und Roheisen GmbH (представители: S. Altenschmidt и P.-A. Schütter, Rechtsanwälte)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

1. Да се отмени решението на Общия съд от 26 септември 2014 г. по дело T-630/13, доколкото в точка 2 от диспозитива първоинстанционната жалба се отхвърля в останалата ѝ част;